

GLAS IZ DALJNIH DNI

Zbudim se v sobi, ne vem, kje sem in kaj sem počel.

Obdan s kapljicami slane tekočine in modrimi valovi pod očmi.

In potem se me spomin loteva. Spominjam se odsekov, a ne celotne zgodbe. Bil sem v premikajočem se hrošču.

Sam ali ne, to bo ostala skrivnost za vedno.

Peljal sem se, peljal, se ustavil in odšel.

Zagledal črke, podobne besedam, a tam se spomin konča.

Kar se mi je pripetilo za tem, bo ostala skrivnost in skrivnost za vedno.

Sram me je.

Sonce se brez opozorila premika in ura tiktaka.

Temperatura v ozračju se poviša, a moja se počasi zmanjšuje.

Ali je vse to vredno, se vprašam. Kdo ve? Odgovora ne poznam.

Prijatelji ... prijatelji, tisti, ki so še ostali imajo želje. Močne želje, da se zli tekočini odpovem.

A jaz ... jaz žal ne morem.

Želja je prevelika. A želje po čem, po tekočini, po zli tekočini, ki me prevzame in ob njej se počutim spet srečnega.

A pretekle dni se me loteva. Količina vodoodpornega papirja in kovancev se zmanjšuje, a občutek krivde in sramote se povečuje.

Izgubil sem družino in kmalu bom izgubil še tiste, ki so ostali.

Otroci telefona več ne pridržijo k ušesu in ne izgublajo besed.

Spet se vprašam, ali je vse to vredno.

Poiščem pomoč.

Jo iščem in iščem ter sonce se spet brez opozorilnega znaka premika.

Če sem jo našel, ne vem, a nekaj se je spremenilo.

Minil je čas od prvega do tridesetega, a ni bilo boljše.

Minil isti čas že spet z dnevom manj, a odgovor že poznamo.

Moj občutek v glavi je bil ujet. Ujet kot skala na dnu morjá, ki se ne bo kaj kmalu premaknila.

A napočil je tisti trenutek. Moj trenutek.

Zbudil sem se in ni ga bilo več, steklenica prazna, a misli spremenjene.

Želja po zli tekočini je odšla.

Kam je odšla, se vprašam in razmišljam.

Razmišljam ... razmišljam.

Začutil sem občutek.

Občutek, ki ga čakam in se kot zemlja vrti okrog moje glavé.

Občutek po želji in občutek po upanju, s katerim zrem v življenje.

Zle tekočine ni več.

Odšla je, kdo ve kam. A v mojem vsakdanu je ni več.

Kot vsi tudi jaz vem, da ko nekaj odide, drugo pride.

K meni je prišlo to, na kar čakam in čakam od zadnjega dviga slušalke.

Telefon zakliče in kliče kot petelin ob rosnem jutru.

Dvignem slušalko in poslušam.

Znan glas iz daljnih dni, obdane mojo ušesno luknjo.

Podoben mojemu takoj prepoznani.

Odprem usta in odgovorim. Odgovorim enkrat, odgovorim drugič in se zazrem.

Obdane me občutek, ta občutek, ki prebudi metuljčke v vsakem trebuhu.

Srečen sem in srečen sem spet.

A zakaj?

Saj zle tekočine ni več.

Avtor: Jerca Bečan, 2. b,
Gimnazija Franceta Prešerna Kranj,
Mentorica: Irena Rakovec Žumer